

giftig te zijn, want na een paar weken verhuisden ze toch naar mijn Anolissenterrarium, waar ze nu, evenals mijn buidelkikkers, thans bijna een half jaar tussen de anolissen zitten, die nog even gezond zijn als voor de inwoning. Wel sproei ik veel (zie mijn artikel „Probleemdieren of probleemterraria“, febr./mrt en apr./mei 1959), vooral ook, omdat deze kikkers het benodigde vocht met de buik opnemen en niet — zoals b.v. *Hyla arborea* — van tijd tot tijd een bad nemen. Ze glijden daarbij met de buik over de natte bladeren, totdat ze de benodigde vochtigheid hebben opgenomen. Mochten er daarbij eens wat verontreinigingen op hun rug komen, b.v. plukjes mos of dorre bladdeeltjes, dan weten ze deze heel behendig met hun lange achterpoten (waarmee zij tot over hun snuit kunnen reiken) te verwijderen. Ze pakken het plukje mos met een achterpoot vast en slingeren het dan met een snelle beweging weg, wat een grappig gezicht is. Al met al kan ik besluiten met het volgende resumé:

Voedsel:

Zoals bij alle dieren zo afwisselend mogelijk: vliegen, fruitvliegen, wasmotten en -larven, meelwormen, spinnen, sprinkhanen, krekels enz.

Temperatuur:

Overdag, dus in hun slaaperperiode: vrij hoog, 25—30 °C. 's Nachts, in de actieve periode: lager, ca. 13—18 °C. Hoge luchtvochtigheid (70—90 %) en dus veel sproeien.

Levensduur:

Mij nog niet bekend. Volgens Oertter kan men bij een verzorging van twee jaar nog niet van een volslagen succes spreken.

Mijn beide dieren zijn thans, na ruim een half jaar, uitgegroeid tot 4½ cm. lengte en verkeren in een blakende welstand, zodat ik u met een gerust hart durf aan te bevelen: neemt u ook eens een paar van deze fraaie grijpkikkertjes.

J. J. de la Fonteyne, Maastricht:

Reptielen en amphiënen in Nederland

De Europese moeraschilpad, *Emys orbicularis*, in gevangenschap.
Foto: H. M. C. Gerritsen

Door mijn vriend de heer I. Aleven te Amsterdam werd ik een paar dagen voor Pinksteren opgebeld. Hij had het volgende verzoek.

Een werkgroep uit Amsterdam zou met een man of acht de Pinksterdagen in Valkenburg doorbrengen. Of ik nu de moeite wilde nemen, hun enkele plaatsen te wijzen, waar geelbuikpadden, hazelwormen en vuursalamanders voorkwamen, omdat anders hun trip wel eens op een teleurstelling kon uitlopen, tenminste wat het vangen van dieren betrof.

Wij hadden afgesproken, dat de groep zich vrijdagavond met mij in verbinding zou stellen. Ik zou dan naar Valkenburg gaan om ze enkele tips te geven. Ik hoorde echter vrijdagavond niets en dat was jammer, want voor ieder lid hadden wij twee hazelwormen en een paar geelbuikpadden gevangen. Ook hadden wij er tien muurhagedissen bijgedaan. Deze

nemen.

Het gevaar is echter, dat een bepaalde vindplaats, waar b.v. de moerassenschilpad voorkomt, door bekendmaking wordt leeggevangen. En voor dit steeds zeldzamer wordende dier zou dat zonde zijn. Gelukkig zijn ze zeer schuw en verdwijnen ze bij het minste gerucht. Zelfs mensen, die dicht bij een poel wonen, waar ze nog voorkomen, hebben er geen idee van, dat daar nog schildpadden zitten. Ze kennen ze zelfs niet eens. In die poel heb ik er in totaal drie waargenomen. Verleden jaar Juni twee kleine en dit jaar Mei een tamelijk grote. Hoe groot deze laatste precies was, durf ik niet te zeggen, want door de opwindning maakte ik een onwillekeurige beweging en met een plons was het dier verdwenen.

Schildpadden komen dus in Limburg nog voor en misschien meer dan men denkt.

De in ons land voorkomende vuursalamander.

Foto J. Th. ter Haarst.

laatste zijn echter niet eenvoudig te vangen. Daar moet men de tijd voor hebben en dat hadden wij vrijdags niet.

Bovenstaande haal ik aan, omdat het reeds enkele malen is voorgekomen, dat ik hier mensen heb aangetroffen, die kennelijk op zoek waren naar reptielen of amphibiën. Bij nader contact gingen we er dan gezellig bij zitten en in een geval hoorde ik van iemand, dat hij al half Limburg was doorgerezen om vuursalamanders te vinden. Heel toevallig zaten we toen op een plaats, waar het wemelde van hazelwormen. Als je er dan de hele dag rondliep, kon je er misschien een paar vangen, maar dat was de bedoeling niet.

Ik kan me best begrijpen, dat een terrarium-liefhebber, die vol moed naar Limburg komt, afgaande op de publicaties over de hier voorkomende dieren, ook wat mee naar huis wil

Ook de heer Marquet uit Maastricht, destijds leider en verzorger van het grottenaquarium „Aqua Fauna”, kan dit beamen.

Met het vangen van andere dieren is het gevaar van uitroeien niet zo groot, dus wil ik het verzoek van de heer Reijst inwilligen en de vindplaatsen van de in Brabant en Limburg voorkomende reptielen en amphibiën beschrijven. In de praktijk hebben wij veel ervaring opgedaan over de wijze, hoe en wanneer men de verschillende soorten met het meeste succes kan vangen.

Nu nog dit. Denk eraan, dat het uw liefhebberij is en vang er dus niet meer, dan u voor uw terrarium nodig hebt. Zoek de mooiste uit en laat de rest weer vrij.

Tot de volgende keer. Over de vindplaatsen van vuursalamanders, muurhagedissen en hazelwormen.